

Kongeriget, emiratet og sultanatet i Arabien

- Højdepunkter fra en rundtur på den arabiske halvø

Juli måned på den arabiske halvø byder på ekstreme temperaturer og næsten ingen turister. Tag med når Jakob og hans lille familie sætter kursen ned mod varmen og mod den religion, som Danmark i den grad kom på kant med under Muhammedkrisen. Tag med på en rundtur med fly og udlejningsbil til Kongeriget Bahrain, Emiratet Dubai og Sultanatet Oman på den gæstfrie arabiske halvø.

TEKST OG FOTO: JAKOB ØSTER

Kongeriget Bahrain

'I ordered a lady'. Klokken var et om natten, og på værelse 243 på Manamas Gulf Gate Hotel i Bahrain havde vores telefons insisterende kimen netop ubarmhjertigt revet os ud af søvnen. Manden i den anden ende af røret lød både fuld og utålmodig, og med sin karakteristiske arabiske accent, proklamerede han, at nu ville han altså have besøg af den dame, han for længst havde bestilt.

Gulf Gate Hotel var ellers et nydeligt og skinnende rent firestjernet hotel, og vores værelse var ifølge receptionisten et 'family room with no noise', men det var nu ikke kun små familier som

vores, der boede på hotellet. Det vrimglede med gæster, der i stedet for at sove havde valgt at benytte natten til at øve sig på den akt, der er nødvendig, når man senere skal stifte familie. I både hotellets barer, diskotek og marmorbelagte lobby listede lystige arabere sig berusede rundt blandt smilende og nedringede kvindelige 'gæstearbejdere' fra Asien og Østeuropa. Araberne var valfartet hertil for at lukrere på Bahrains særdeles liberale forhold til prostitution og udskænkning af alkohol, mens de nydelige unge damer øjensynligt var fulgt i oliepengenes varme slipstrøm.

Nu er Bahrain naturligvis, ligesom som alle andre lande i denne region, et

muslimsk land, men på trods af koranens ikke ligefrem overbærende forhold til alkohol og kødelige lyster, fandtes altså her på hotellerne i Manama masser af arabiske mænd med præcis de samme laster som mænd i den liberale vestlige verden. Her i byen endda i en sådan grad, at mange prostituerede havde valgt at indlogere sig fast på hotellerne. Vi antog, at det var en af disse venlige damer, som vores arabiske ven forsøgte at få fat på, da han vækkede os midt om natten. I hvert fald skyndte han sig at lægge røret på, da det pludselig gik op for ham, at det ikke var receptionen, han havde fået fat i, men i stedet en lettere forvirret og søvndrukken dansk familiefar.

Al-Fateh Moskéen

Heldigvis var Bahrain meget andet end alkohol i hotelbaren og hygge på værelserne, og selv om landet ikke ligefrem flød over med interessante turistattraktioner, så var et besøg i Al-Fateh Moskéen et velkomment afbræk fra den dekadente stemning på hotellet. Moskéen er jo sædvanligvis lukket land for ikke-muslimer, men Bahrains største moské var en undtagelse. Fem dage om ugen var den åben for turister, der blev budt velkommen af de særdeles venlige lokale frivillige, som forsøgte at nedbryde mange af de fordomme, der findes om Islam. Der var ikke sparet på noget. Der var marmor fra Italien, lysekroner fra Østrig og teaktræ fra Indien. Entréen var gratis, og det var rundturen, drikkevarerne og de engelsksprogede foldere om Islam også. På enhver tænkelig måde forsøgte man at få folk til at gøre op med den vestlige verdens stereotype billede af, at en araber med fuldskæg og ternet hovedbeklædning er lig med en terrorist.

Tankevækkende, om end en smule overrumplende, var det intet mindre end 34-sider lange hæfte, vi fik udleveret, der forklarede, hvorfor svinekød er forbudt i Islam. Heri kunne man læse, at "Svinet er naturligt dovent og eftergivende for sex. Det hader sollys og mangler ånden og viljen til at kæmpe. Jo ældre det bliver, desto dovnere bliver det. Det æder næsten alt, være det fæces eller alt der er beskiddt. Det laver intet andet end at æde og sove og hader at bevæge sig, og af alle dyr er det den største smittebærer i forhold til mennesket".

Nu er vores gode danske ven grisen måske ikke det renligste af alle dyr, men alligevel føltes det lidt mærkeligt, når man nu kommer fra et land, der vel godt kan betegnes som en stormagt udi produktionen af dejlig bacon, at skulle forholde sig til sådan en svada. Men bortset fra det var besøget nu et særdeles berigende og opløftende møde med en religion, der sjældent portrætteres med venlige øjne i de vestlige medier.

Emiratet Dubai

Lyssignalet i den trykkende, lumre arabiske nat viste rødt i, hvad der føltes som mindst ti minutter. Temperaturen udenfor var 39 grader, og kombineret med en luftfugtighed på firs procent var varmen konstant og omklam-

I Al-Fateh moskéen i Manama i Bahrain mødte vi Ahmed. En flink ung fyr, der studerede på universitet og arbejdede som frivillig i moskéen.

rende. Fem tætpakkede rækker af biler sukkede efter at få lov til at forbrænde noget mere af den billige benzin. Men trafikken stod bomstille. Det var fredag aften i Dubai, og alle Dubais indbyggere syntes at være på gaden på én gang. Der lugtede af benzin, og luften smagte af salt fra vandet i den persiske bugt, som vi kørte langs med.

Når trafikken endelig flød, som det var tilfældet, når man endelig var nået over broerne fra Deira-distriktet og ud på den monstrøse Sheik Zayed motorvej, der skar sig gennem Dubais finanskvarter, var det til gengæld med at holde sig vågen. Listige arabere flettede ud og ind mellem vejbanerne og overhalede indenom med stor hastighed. Motorvejsafkørsler dukkede op ud af det blå i begge sider af vejen og sendte pludselig én op over en bro eller ned i en tunnel og i den helt gale retning. Eller ind midt i en rundkørsel med fem baner, som kun guderne måtte vide, hvordan man kunne komme ud af igen.

Velkommen til Dubai. En by, der kun burde eksistere i fantasien. En by, der vokser hurtigere end bykortene kan nå at følge med. En by, der insisterer på at slå alle rekorder. En by, hvor byggepladserne aldrig holder lukket.

Det moderne Arabien

I Dubai fandt vi verdens højeste hus (pt. 160 etager og 636 meter højt), verdens største shoppingcenter, verdens højeste og dyreste hotel samt verdens bredeste motorvej. Kunstige øer, der udgør en minikopi af verden og mægtige palmer i vandet kappes med femstjernede luksushoteller om pladsen langs den mondæne Jumeirah Beach. Kontrasten mellem de mere tilbagelænedede nabolande og emiratet Dubai er til at få øje på. Basarer er afløst af shoppingcentre. Og i shoppingcentrene er der næsten lige så mange turister i stramme shorts og udfordrende toppe som lokale mænd og kvinder iført deres traditionelle lange hvide og sorte klæder - *dishdashaen* og *Abeyyaen*. Traditionelle bygninger er afløst af ufatteligt høje skyskrabere.

Billede øverst: Et par lokale "sheiker" spiser morgenmad i Mall of the Emirates. I baggrunden ses Ski Dubai, hvor man kan stå på ski eller gå i sne-lege-land indendøre.

Billede i midten: I solnedgangen over "Big Red" i De Forenede Arabiske Emirater siger en kamelfører godnat til sin yndlingskamel.

Billede nederst: Muhammed og hans kone var kommet ind til byen i Nizwa, Oman for at få repareret deres gamle Butterfly symaskine.

Selv vandpiberne - arabernes elskede *sheesha* - er i Dubai ikke længere tilladt udendørs for ikke at forpuste luften og for at undgå, at mændenes lufden generer naboerne til langt ud på aftenen. Bilerne er større, dyrere og hurtigere. Barerne er smartere og tiltrækker de største DJs. Dubai er det moderne Arabien koncentreret ned i én pulserende storby.

Ørkensafari

Om ikke andet har de hovedrige sheiker i Dubai forstået, at for at tiltrække turister skal man tilbyde dem én ting, nemlig underholdning. Hvor ellers end i Dubai kan man stå på ski i en gigantisk fryser om morgenen, muntre sig i et kæmpe vandland om formiddagen og køre ræs med firhjulstrækker i ørkenen om aftenen?

Vi tog på ørkensafari med det billigste selskab, vi kunne finde, i den tro, at alle turene sikkert var ens. Det var de sikkert også bortset fra, at vi på vores tur spildte en time med at køre rundt og samle indiske gæstearbejdere op på forskellige byggepladser rundt omkring i Dubai for at få fyldt bilen op. Safarien var til gengæld god, selv om op i mod 50 firhjulstrækkere i det samme område syntes lidt voldsomt. For blot 200 kroner fik man ud over en times ørkenræs i de kæmpe klitter beliggende blot en times kørsel fra Dubai også kamelridning, grillmad og mavedans i ørkenen. Selv om det var lidt af et turistcirkus, var det nu sjovt at køre ræs, og solnedgangen bag kamelerne i den store arabiske ørken fejlede heller ikke noget. Vores chauffør hed Sabir og kom fra Pakistan. Han havde kørt ørkenræs i otte år og var aldrig væltet, påstod han, hvilket man godt kunne have lidt svært ved at tro, når han lod hjulene spinde og vognen flyve ud over klitterne og kure ned langs siderne i sandet, mens larmende arabermusik dunkede ud gennem bilens tag. Vi slap heldigvis derfra med alle lemmer i behold, og da turen var slut og køresygen havde lagt sig satte den lille families udlejningsbil kursen mod Oman - sultanatet i Arabien.

Sougen i sultanatet

Midt på det store stjernedekorerede marmorgulv sad den sørgmodige tesælger og spejdede efter kunder. I hjertet af Omans berømte overdækkede marked i Muscat, som de lokale kender som Mutrah Souq, var stemningen eventyrlig. Loftet over tesælgeren var

ligesom gulvet konstrueret som en kæmpe stjerne, der beskyttende hang over sougen. I stjernen var indlagt en farvestrålende mosaik med billeder af landets traditionelle kunsthåndværk. Billeder af Khanjarer, Omans berømte sølvdekorerede dolke, skinnede ildevarslende i loftet ved siden af billederne af de uglacerede traditionelle vandkander fra Bahla-egnen og de funkulende tesæt i det pureste bladguld.

Rundt om tesælgeren myldrede det med omanske familier, for det var aften, og i hede juli måned er det om aftenen, at familien går i sougen. Hvis Dubai var Disneyland, så var det her essensen af Arabien. Butikkerne bugnede med farvestrålende råsilke, eksotiske krydderier og fint udskårne antikviteter. Det lugtede af parfume fra de mange parfumebutikker, og de farvestrålende tekstilbutikker lignede noget, der hurtigt kunne udsmykke et helt karneval. Tildækkede grupper af kvinder i deres lette sorte *silkeabeyyaer* efterfulgt af grupper af mænd iført deres skinnende pletfrie lange hvide kjortler og med deres håndvævede runde *kummarer* på hovedet defilerede forbi i den varme sommernat, efterladende os lidt undrende over, hvor meget af det farvestrålende stof butikkerne solgte, de kunne slippe af sted med at gemme under deres altid sorte og hvide ydre gevander. Vores nattesøvn på det nærliggende Naseem Hotel fik vi brat afbrudt både ved daggry klokken 4 og ved solopgang klokken 5.30 af, hvad der lød som om der stod en mand med en megafon i værelset ved siden af og sang sit lands vemodige klagesange. Men selvfølgelig viste det sig bare at være muaddhinen, der fra moskeens nærliggende minaret kaldte ud til morgenbøn.

I Mutrah, bydelen i Muscat hvor vi befandt os, havde man elskværdigt for den rejsende samlet de fleste attraktioner tæt ved hinanden langs den hyggelige havnepromenade, som på de kanter kaldes for en *corniche*. Bag *cornichen* og bugten troner Omans bjerge, som byens lave hvide huse smukt ligger strøet iblandt, sig eventyrligt op. I denne eventyrlige kulisser forventede man næsten, at Sinbad Søfareren, der netop i heden-gangne tider sejlede vandene tynde omkring Oman, hvert øjeblik det skulle

være kunne komme anstigende på en af sine ekspeditioner for at ankre op og gå på opdagelse i sougen.

Der var en charme og en venlighed i byen, som man ikke finder mange steder i Mellemøsten eller i resten af verden. De simple hvide huse, som sultanen havde beordret ikke måtte bygges for høje for ikke at udvande byens sjæl, lyste venligt den rejsende i møde i mørket, hvad enten han kom fra søvejen eller ad landvejen. Muscat var en af den slags byer, man ikke ønskede at forlade.

"Nizwa er berøgtet for sin heksekraft, og angiveligt skulle byens hekse kunne rejse momentant til enhver destination ved blot at krydse en linje tegnet i sandet."

Rundt i Oman

'But that is a muslim name', sagde Muhammed, da jeg fortalte ham, at jeg hed Jakob. Lidt nedslået så han ud, da det gik op for ham, at mit navn også var et kristent navn. Men hurtigt kom han ovenpå igen, da han med et grin svarede: 'Inshallah vil du en dag konvertere til Islam'. Inshallah - lad det være op til Gud. Muhammed og hans kone, der med sin aparte sorte ansigtstildækning lidt skræmmende lignede batman, mødte vi lidt udenfor gedemarkedet i Nizwa. De var taget til byen for at få repareret deres gode gamle butterfly-symaskine og bød os hjerteligt velkommen til Oman.

Nizwa, som vi var taget til efter det endelig lykkedes os at forlade Muscat, er en af Omans ældste byer og ét af vores tre stop på den 2.000 kilometer lange tur fra Dubai og rundt i Oman. I 40 graders varme gik vi rundt i den afslappede tidligere hovedstad og kiggede på udvalget af ikke helt traditionelle souvenirs på byens traditionelle markeder. Geder blev rask væk bortauktioneret til spotpriser på gedemarkedet, patronbælter, geværer og khanjar-dolke blev lystigt langet over disken på håndværksmarkedet. Kæmperokker og hajer blev parteret på det blodige gulv i fiskesougen. Vi valgte dog at tage derfra uden hverken geder, patronbælter eller afskårne fiskehoveder i bagagen.

Billede øverst: På fiskemarkedet i Muscat blev der langet alverdens spændende fisk over tæppet. Her af en vagtsom fyr under fiskeblodet på væggen.

Billede til højre: Tildækket dame kigger fotografen i øjnene selv om han står ret langt væk med en lang telelinse. Stort set alle lokale kvinder vi mødte var tildækkede.

Billede nederst: Kæmpe havskildpadde på stranden i Ras al-Jinz, Oman. Det var strengt forbudt at røre ved skildpadderne, undtagen for denne mand, der var blind.

Billede baggrund: På ørkensafari i "Big Red", der ligger en times kørsel fra Dubai. Udover høj arabermusik og lidt køresyge var det en fornøjelig affære.

Nizwa er i øvrigt berygtet for sin heksekraft, og angiveligt skulle byens hekse kunne rejse momentant til enhver destination ved blot at krydse en linje tegnet i sandet. Med benzin til 1,50 krone literen og en lille udlejningsbil, der fungerede upåklageligt, valgte vi dog at benytte vores eget noget mere traditionelle transportmiddel på vores videre færd rundt i landet.

Kæmpeskildpadderne i Ras al-Jinz

Et andet stop gjorde vi i Ras al-Jinz, en lille by der ligger så østligt på den arabiske halvø, som man overhovedet kan komme. Lige her, hvor det arabiske hav og den persiske golf støder sammen, går 3.000 kæmpeskildpadder årligt i land for at lægge deres æg. Ali, en ung fyr der til forveksling lignede en imam, var vores guide. Her midt i juli måned, hvor det var højsæson for skildpadder, havde hans sithyr med at holde styr på den uvrone gruppe turister, han sent på aftenen havde ledt ned på stranden her 200 kilometer sydøst for hovedstaden Muscat. Skildpadderne skulle vi ikke lede længe efter på den måneoplyste strand. Strandene var nemlig overstrøet med store mørke huller, som man skulle være forsigtig for at undgå at vælte ned i. I hvert hul lå en over 100 kilo tung kæmpeskildpadde i færd med at grave sand op for at lave sig en hule, hvor den kunne lægge sine æg. Ali kunne sige skildpadde på 14 sprog, men for det meste sagde han 'I am giving you truth, please stay here, be quiet and listen' til de mange indiske turister, der lignede nogle, der godt kunne tænke sig at tage en skildpadde med hjem og prøve at ride på den.

Ali for rundt med sin lommelygte og lyste skildpadderne først i hovedet, så vi

kunne se deres sørgmodige øjne og deres trådede tårer og så ned mellem benene, så vi kunne se klumpen af de slimede æg, de lige havde lagt, hvoraf hvert æg var på størrelse med en bordtennisbold.

En enkelt af de mange kæmpeskildpadder havde øjensynligt fået overstået dens forehavende og var blevet træt af tilskuerne. I hvert fald begav den sig pludselig og med uhørt opskruet skildpaddehastighed tilbage mod vandet efterladende et karakteristisk zig-zag mønster i sandet bag sig. 'Kravler!', udbrød vores lille etårige datter, der var med os på stranden - selv om det var langt over hendes sengetid - eksalteret og pegede ivrigt på den kæmpestore padde, kort før den forsvandt i det arabiske hav.

Sharqiya Sands

Vores sidste stop i Oman ville vi have gjort dybt inde i Sharqiya Sands. En kæmpemæssig ørken, der grænser op til Saudi Arabiens berømte Empty Quarter. Men det var ikke så ligetil at komme det sidste stykke ind i ørkenen. Kviksølvet i vores termometer nærmest kogte over, før det faldt til ro lige under de 50 grader. Da denne isolerede ørken ikke er noget godt sted at færdes alene, havde vi brug for at opstøve en konvoj bestående af mindst to firhjulstrækkere, med hvilke vi kunne gøre turen ind i det dybe sand. Men i ingen af de tre små flækker al-Mintirib, al-Qabil eller al-Wasil på grænsen til Sharqiya Sands var en turoperator til at opdrive. De var taget til bryllup i en nærliggende landsby, og det var i øvrigt også alt for varmt, hed det sig. Kun et par unge beduinlømler i deres rampone-rede Toyota pickup tilbød at køre os ind i sandet. De lignede nogle, der var ude på at snøre os, og deres bil lignede noget,

der var løgn. Så vi opgav og nøjedes med den ørkensafari, vi allerede havde været på i de Forenede Arabiske Emirater.

Efter tre forjættende uger i det gæstfrie sultanat, det både syndige og religiøse kongerige og det pulserende arabiske emirat lakkede turen mod enden. Tak til Ahmed, Muhammed, Abdullah, Farhad, Ali og alle de andre arabere for deres gæstfrihed og hjælpsomhed overfor os fremmede.

Og ikke mindre tak til de utallige gæstearbejdere, der knokler røven ud af bukserne langt fra deres hjemland og familie. Fra 50 helt op til 80 procent af befolkningen i de lande, vi besøgte, er gæstearbejdere. De fleste kommer fra Indien, Pakistan og Bangladesh. De får de dårligste jobs, er ansat på kontrakter af flere års varighed og tjener ikke nok til at deres kone og børn kan flytte med. Måske var det, fordi de blev mindet om savnet af deres familier. Måske var det, fordi vi havde rejst i deres hjemland. Måske var det kombinationen af asiatisk venlighed og arabisk gæstfrihed. I hvert fald mødte vi ikke andet end fantastisk søde gæstearbejdere. Uden at kny udgjorde de grundlaget for hele den fantastiske velfungerende servicesektor, og de blev ofte helt sentimentale, når de mødte vores datter, som de insisterede på at overdænge med små gaver.

Det var med vemod, vi beredte os på at tage derfra og forlade den venlige region. Men det var med glæde, at vi kunne se frem til at kunne købe en bajer, når vi havde lyst, og til fædrelandets stegte flæsk med persillesovs.

Og Muhammedkrisen? Den blev aldrig nævnt med et eneste ord.

Praktiske oplysninger

Fly: Vi fløj med Qatar Airways. De kalder sig selv for 'Verdens 5-stjernede flyselskab' og der var noget om snakken. Flyene var spritnye og servicen fænomenal. Vi betalte 8.400 kroner pr voksen for vores billetter på ruten: Kbh-Doha, Doha-Dubai, Dubai-Bahrain, Bahrain-Kbh.

Lokal transport: Vi lejede bil på nettet via Expedia for ti dage med afhentning i Dubai lufthavn. Det kostede i alt 1200 kroner for en lille Chevrolet Aveo med aircondition og manuelt gear. Desuden gav vi 700 kroner for udvidet forsikring omfattende Oman. Det tog cirka seks timer at køre fra Dubai til Muscat i Oman på glimrende veje. Det var let at køre i Oman, mens trafikken i Dubai var diabolisk.

Overnatning: Den arabiske halvø er ikke nogen billig region at overnatte i. Til gengæld er standarden meget høj. Alle hoteller havde aircondition, kabel-tv og køleskab, og mange havde svømmepøl. I Dubai boede vi på et hhv. 3 og 4-stjernet hotel til hhv. 300 og 500 kroner pr. nat for et dobbeltværelse, booket via Expedia. Der er store rabatter at finde om sommeren og via nettet. I Bahrain, Oman og Qatar fandt vi overnatning lokalt og betalte omkring 400 kroner pr. nat for et dobbeltværelse.